

דרכי אדם

אונס לאונס

השוטר שהעיר נגד

הנאשם כאונס ביקש

בבית-המישפט לעצרו,

לייד, בחשד שה אונס נוסף.

במיקרה מוזר כזה לא נתקלה בניגורית, נורית פיש, מימיה. א הגנה על ציון בגימוב, 22, אשם באונס והקרה על דוכן דים שוטר שהעיד על חקירות צרך בתיק, הוא סיפר על נסיי ת המיקרה, כיצד גבה את עדו

סניגורית פיש תחקור את השוטר

של המתלוננת, סיים את עדו ועמד לרדת מדוכן-העדים. וולם הוא לא עזב את האולם, א ניגש לנאשם, שהיה משוחרר יבות, ואמר לו: "אני עוצר דך כעת בשל חשד של מיקרה א אחר". הוא חיכה עד תום בת בית-המישפט, ולקח איתו הצעיר החיור למעצר, בינ- כי ברירה הסניגורית, הסתבר כי האונס החדש שבו נזכרה שטרה, בוצע, לכאורה, עוד כמה חודשים. המישטה ידעה אז על מישפט האונס נחי, שקרה בנובמבר 1981. צ נזכרה המישטה באונס ה- י דווקא במהלך המישפט - כך לא היתה איש תשובה, אשר יובא בגימוב לפני שופט מ להארכת מעצרו, תחקור יגורית את איש-המישטה, לברר את הסיבה למעצר ה- י שיגרתי של לקוחה.

מישפט

הרומציק

רצו לנקום על פיצוץ בבית-הדואר, והיכו ערבי.

5 באוקטובר 1980 הודיעו עי-התיקשורת כי פצצה התי גה בבית-הדואר כגבעתיים ז אנשים נפגעו, חשד המיי- הופנה לעבר אירגוני הטרור, י מהם אף הכריז בגאווה, כי וץ הוא מעשה ידיו. בסופו דבר התברר כי הפיצוץ נגרם די משלוח חבילה ממולכדת י ישראלי שאתו וחמותו, סיכסוך משפחתי.

שה מלכה, שלום אליאס ודוד שי החליטו לקחת את החוק הם. הם לא רצו להמתין ל- זה מישרתית ממושכת אשר תביא תוצאות אולי לא. עם שני עצירים בני 17, ה- תים במישמר האזרחי, ושבי הסמכות לבדוק רשינות- של פועלים ערבים מהשט

חיס, הם יצאו לכיוון מרכז האר- גזים בשכונת-התיקווה, שם מת גוררים עובדים בני-מיעוטים. ב8 בערב הגיעו החמישה ל- מקום, ושני הקטינים נכנסו למ- קום ובדקו את רישיונותיהם של הערבים שעבדו שם בפריקה ובי העמסת משאיות. לאחד מהם, סלי מי ג'אדלה, לא היה רישיון כזה. שני הפקחים הצעירים דרשו ממנו להתלוות אליהם החוצה ולהמתין לניידת-משטרה שתבוא לעצרו. לפי החוק יש בידם סמכות לנהוג כך. אך הפעם היתה זו תחבולה. ברגע שיצא הערבי מפתח המיב- גה התנפלו עליו שלושת הנאש- מיס, היכוהו מכות נמרצות וגרמו לו חבלות שונות.

השלושה הודו בבית המישפט בעובדות, והורשעו על-ידי השו- פט דויד ולך, בגורדין מנומק, מוקיע השופט את מעשה הבריר- גות של השלושה. הוא ציין לחומ- רה את מעשה הפוגרום באזרח רק משום שהוא ערבי מהשטחים. ה- סניגור טען כי השלושה נסערו ממעשה-החבלה, וכי הם מתחרטים על מעשיהם.

בית-המישפט גם הביע תדהמה על תסקירי שירות-המיבחן, שלא התייחס בפועל לעבירה, והמליץ על עונש כספי שישולם בתשלר מיס. אין זה מתפקידו של שיי רות-המיבחן ליתן לבית-המישפט הנחיות מישפטיות בדבר ענישה, ציין השופט.

"כדי להרתיע את הרבים יש להטיל עליהם מאסר בפועל", קבע השופט, וגזר על כל אחד מהשלר שה 18 חודשי מאסר, מהם תישעה חודשים בפועל ותישעה על תנאי- השלושה עירערו על פסק-הדין; עורך-הדין צבי לידסקי הגיש את העירעור, וטען כי השלושה נגררו אחרי שני הקטינים מהמישמר האזרחי, שיזמו את הפעולה, והם עצמם יצאו ללא כל עונש. בעיר- עור גם הכחישו הנאשמים כי ל- מעשיהם היתה קשר לפיצוץ בדור אר, וכי היה זה מעשה-נקם. "אין זה קשור כלל לפיצוץ, ואנשי ה- מישמר האזרחי היו היוזמים", טען הסניגור.

בינתיים התחילו השלושה לרצות את עונשם, אחרי שבית-המישפט העליון דחה גם הוא את בקשתם לדחיית ביצוע המאסר עד למועד העירעור. השופט מנחם אלון, ש- החליט כך, ראה גם הוא בחומרה

שופט ודך

עונש מרתיע

רבה את המעשה "החמור והברר- טאלי של פעולה ביריונית נגד ערבי חף-משפט, שנבחר באקראי."

לבסול את השופט

הסניגורית ביקשה לפסוק

את השופט - אך

הוא התעלם מבקשתה.

כרמלה חנוך היא אשה אמיצה.

עורכי-דין רבים היו מהרהרים פעמיים וחוששים להסתכסך עם שופט, אך היא החליטה ועשתה. כאשר קרה המיקרה היא היתה מלאת חימה וזעם, והרגישה "כמו אירגון סולידאריות בפולין". מזה כשנה היא מייצגת שלושה נאשמים, מורה, בעלה וידיד-סטו- דנט. הם נאשמים כי גנבו 15 אבי- ני-בניין, מבית העומד בבנייה ב- בתים. המישפט עצמו החל מת- נהל בימים אלה לפני שופט-הש- לום התלאביבי עמיקם פיאלקוב. כאשר הגיע מועד עדויות ההגנה, עלה הבעל להעיד, ואמר כי לוא היה מתכוון ללכת לגנוב, לא היה נוטל עימו את אשתו. השופט חייך ואמר לו: "בסוף המישפט תוד- כיס", ולא פירש. הסניגורית שתקה.

אחרי הבעל עלתה לדוכן-העדים אשתו. בטרם החלה מוסרת את עדותה פנה אליה השופט ואמר לה: "לשם שינוי, תעדי את ה- אמת." הסניגורית הנדהמת רק הביטה בשופט, אך עדיין לא אמר רה מילה. אך כאשר חזר השופט על דבריו באנגלית לעברו של ה- סטודנט, שהיה העד השלישי, פקעה סבלנותה של הסניגורית. היא קמה על רגליה וביקשה את השופט לפסול את עצמו, מכיוון שבמילים אלה כבר הביע את דע- תו על מהימנותם של הצדדים. אך השופט סימן בידו לתובעת להמשיך בחקירתה, ולא התייחס לבקשת הסניגורית. רותחת מועם קמה הסניגורית חנוך ואמרה ל- שופט כי עליו להפסיק את הדיון

סניגורית חנוך

אשה אמיצה

לאלתר, מכיוון שבדעתה לפנות לבית-המישפט העליון, ומכוח סעיף 132 (ב) לחוק לסדר הדין הפלילי, יש להשתות את המישפט עד ל- החלטת בית-המישפט העליון.

השופט לחץ על הכפתור המד- עיק לאולם שוטר, והתובעת המ- שיכה לחקור. הסניגורית הצהירה כי היא שוקלת להתפטר. סוף- סוף זכתה בתשומת-לבו של השו- פט. הוא אמר לה: "גברת חנוך, למדתי שיש שלושה סוגי מישפט: הראשון - כשאין כל ראיות נגד הנאשם; השני - כאשר יש רא- יות נגד הנאשם, אך יש קריהגנה; השלישי - כאשר יש ראיות נגד הנאשם ואין לו קו הגנה. במיק- רים כאלה יש עורכי-דין המנהלים התקפה נגד השופט."

כאשר הסתיימה ישיבת היום, דחה השופט את המשך המישפט למאסר, וכרמלה חנוך מיהרה אל עורך-הדין יונתן זפרן, ראש ליש- כת עורכי-הדין במחוז תל-אביב, ושטחה לפניו את סיפורה. היא ערכה תצהיר והגישה לבית-המיש- פט העליון בקשה לפסול את ה- שופט פיאלקוב.

סגנון חדש

אלישיב שמשי מצויר בחדר-עבודתו ציורים בצבעי שמן ואקריליק, היוצרים תבליטים. "אני אוהב לצייר נשים בתנועה ונשים המשחקות טניס." אלישיב הנמצא בחופשת-לימודים מצויר בזמנו הפנוי, בעיקר הוא נוהג לצייר בלילות.

הארמיה המיצרית השלישית. מהפקודה שקיבלתי הבנתי כי הפעולה הייבת להיעשות במהי- רות האפשרית, כי הפסקת-האש עם המצרים אמורה היתה להיכנס ב-6.59 לפנות ערב. ברן, שבאגדתו שירתתי, הפ- עיל שלוש חטיבות לכיוון תעלת סואץ, ולי היתה הזכות להגיע רא- שון לתעלה. בדרך נהרג אחד ה-

א ומי-הב, קור-רוח וכור שר מנהיגות למופת. כך מצויין בעיטורי-המופת שבו זכה אלוף-מישנה אלישיב שמשי, ש- פתח בימים אלה תערוכה מצוירי. פניו של אלישיב מרצינות כשר הוא נזכר במאורעות אותו יום, במלחמת יום-הכיפורים. סיפר אלישיב: את ה-22 באוקטובר כיניתי ה-

אלוף-מישנה אלישיב שמשי,

בעל עיטור-המופת ממילחמת יום

כיפור, החליף תותח במיכחול

יום המוצלח ביותר של הגדוד, ויחד עם זאת, היום השחור ביור- תר. לפני הצהריים, בצידה המע- רבי של תעלת סואץ באזור ג'אבל ג'ניפה, ניהל הגדוד קרב שריון בשריון עם טנקי טי-55 מצריים. הגדוד שלנו השמיד יותר מ-30 טנקים מצריים וכלים אחרים. ה- קרב התנהל תוך אש-ארטילרית כבדה של המצרים. לחלק הזה אני קורא החלק המוצלח.

הגיהינום התחיל מהרגע שקיי- בלתי פקודה, כמפקד-גדוד, לגזע לכיוון דרום מהאגם המר הקטן, לעבר תעלת סואץ מהצד המער- בי שלה. כל זה במיסגלת כיתור

שבע שעות איומות

ה מקום ליר תעלה היה סבוך בצמחייה, חשיכה שורה במ- קום, שהיה מלא בביצות טובעני- יות. היה קשה לזרז מהנחילים והשטחים היו ממוקשים. תפקידי